

подаръ, нещеше да ни тласка въ всяка опасностъ. И самата ми душа трепери отъ глупостъта му. Той не върши друго нищо освѣнъ онова, що е за неговата собствена личностъ. Отъ както е възведенъ за върховенъ господаръ, каква полза е докаралъ да държавата си? Той е вече за нетърпение.

*Драгомиръ.* Каква глупостъ, каква смѣлость! Ти си Цоко билъ наистинна съвѣтъ глупавъ. Ти си вървай излъганъ въ предначертаніята си, и ако останешъ постояенъ на това което си наумилъ, ти ще си скратишъ безъ време живота.

*Цоко.* Както е волѣта на боговетъ. Кой може да са располага съ съдбата на единъ смъртенъ? Никой, освѣнъ безсмъртнитъ духове. Безъ тѣхното благоволеніе не става нищо.

*Драгомиръ.* Върховнитъ божества, одобряватъ ли, да земами невинно душата на оня, който ни желае добротото? О, друже мой, ще си каешъ ако свършиши каквото си намислилъ.

*Цоко.* (сърдитъ) Въ кръвъ! Некъ падна, некъ умрѣ. Ако не съмъ заслужилъ никаква награда, радостно би легналъ да мѣ газѣ мало и голѣмо. Но азъ съмъ страдалъ отъ кого?... Отъ брата си, отъ родътъ си. Ти си търпѣливъ, но твоето търпение е за вѣтъра. Ти ще страдашъ по-вѣче отъ мене. Прави каквото знаешъ, азъ немогъ вече да си излагамъ живота въ опасностъ, за едно собствено отмъщение. Доволно съмъ мъки претърпѣлъ, безъ да добѣжъ нѣкоякъ честъ и награда, и не щѣ вече да са покорявамъ слѣпо на единъ славолубивъ господаръ, който...

*Драгомиръ,* (прекъсва му думата) Мълчи! Ето господаря иде.

#### ЯВЛЕНИЕ ДЕВЕТО.

Горнитъ, Кардамъ, Каранъ, Кодишъ, Боилъ. Цвѣтно.

*Кардамъ.* Вѣрни мои дворѣани! Подъ покровителството на върховнитъ божества, и споредъ тѣхната висока